

[Erik Eriksen.]

rent faktiske forhold — men jeg har altså heller ikke fundet noget i det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts tale.

Det ærede medlem siger, at han havde fundet det rimeligere, om man havde forhandlet om en devaluering på f. eks. 15 pct., således at producenter og forbrugere hver var kommet til at bære deres del af den uundgåelige nedskæring. Og senere har det ærede medlem gjort opmærksom på, at f. eks. også landbruget var blevet dårligere stillet efter devalueringen, end det var før — det ærede medlem nævnte den stigning, der var sket i kornpriserne, og som jeg forstod det ærede medlem var ked af. Hvis vi altså havde nøjedes med en devaluering på 15 pct., ville det — for nu at holde os til det konkrete eksempel, landbruget, som det ærede medlem har nævnt — have betydet, som det også er fremhævet fra anden side, at disse landmænd havde fået 15 pct. mindre for deres eksportvarer. Så spørger jeg: Kunne disse landmænd have klaret dette, således som stillingen rent faktisk er i dag? Jeg mener nej. Det ville have betydet en landbrugskrise. Det ville have betydet, at en hel del følger deraf ville spores også på mangfoldige andre områder, og jeg vil tro, at det ærede medlem vil give mig ret i, at sådan som indtægts- og udgiftsforholdet er indenfor dette erhverv, var det ikke muligt at tage denne nedskæring på priserne. Derfor er der ingen anden udvej tilbage for det ærede medlem end at måtte til at give statstilskud, og i så fald ville vi jo netop ende i det, jeg anførte forleden dag: nye skatter, mere planøkonomi, mere administration — hele den tyrkiske musik om igen, som vi kender fra tidligere tid.

Jeg for mit vedkommende kan ikke noksom advare mod denne linie i dansk erhvervs politik, og jeg mener, at det ikke alene er noget meget beklageligt, men også noget meget farligt på et område som dette at gå imod det, som samtlige danske erhvervs ansvarlige ledere har sagt god for.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i hans udtalelser om, at den mellemvej, som åbenbart er det konservative partis tanke, ikke er udtryk for andet end i de rent erhvervsmæssige betragtninger at placere sig mellem to stole. Jeg kan heller ikke tro andet end, at når lande som Sverige, Holland og Norge har måttet devaluere med 30 pct., er der ingen herhjemme, som ville tro på, at vi skulle have haft mulighed for varigt at kunne undlade dette, og når denne tanke fæstnede sig indenfor erhvervslivet, ville det uvægerligt komme

til at præge alle de dispositioner, der måtte træffes. I det hele taget forstår jeg ikke, at et parti som det konservative folkeparti overhovedet kan tænke den tanke at ville påtvinge landet en valutapolitik, der går imod det, som alle erhvervsorganisationer er gået ind for, det vil altså sige imod det, som erhvervslivet mener er forudsætningerne for, at erhvervslivet kan arbejde og producere. Jeg må tilstå, at det for mig er en meget dristig tanke, og jeg må føje til, at en mellemstandspolitik, byggende på et grundlag, som erhvervslivet egne folk siger ikke kan holde, er jeg ikke sikker på ville have nogen særlig succes.

Den højtærede udenrigsminister — som jeg iøvrigt takker for hans besvarelse af de spørgsmål, jeg stillede — var inde på flytningenes fjernelse, og ministeren oplyste, at der alene i Sydslesvig var ca. 275 000 flygtninge, men at man til dette tal måtte lægge børn, der var født af flygtninge, fordi de betragtedes som hjemmehørende. Dette er jeg ikke ukendt med og heller ikke med, at Sydslesvig er ramt særlig hårdt, når det gælder flygtninge, men når jeg spurgte, er det, fordi jeg tror, det er noget meget væsentligt, at det også overfor befolkningen herhjemme bliver påvist, hvad der er de faktiske forhold, og trods alle samtaler, trods alle forhandlinger er det rent faktiske altså, at der fra april til juli i år kun er sket en formindskelse af den slesvigholstenske befolkning med et par og halvfjerds hundrede. Jeg tror, det har sin betydning, at det fastslås, at således ligger det.

Jeg må dernæst gøre et par bemærkninger til ministeren iøvrigt. Den højtærede minister understregede, at regeringen ville arbejde for, at det danske synspunkt, således som der er givet udtryk for det i fælleserklæringen, skulle finde anerkendelse i de internationale overenskomster, hvor dette hørte hjemme, og det er jeg naturligvis tilfreds med. Men jeg må have lov til at sige, at når den sydslesvigiske vælgerforening forleden dag på mødet i Slesvig gav udtryk for, at det økonomiske forfald i landsdelen efterhånden var af et sådant omfang, at det kun kunne standses ved, at landet fik det, vi kalder selvforvaltning, så står det for mig sådan, at dette krav må vi støtte. Hvis sydslesvigerne forhindres i at rejse det, bliver oktobernotens ord om den administrative adskillelse dobbelt aktuelle. Herom vil jeg sige: vi har ikke fra venstres side, heller ikke det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen — jeg nævner det, fordi man måske kunne misforstå det, således som ministeren udtalte sig igår —, afskrevet